

U. B. BERGEN

Ms. 329 a

329 a

U. B. BERGEN

Ms. 329a

Psalmer .

Udgivne

af

Lyder Sager .

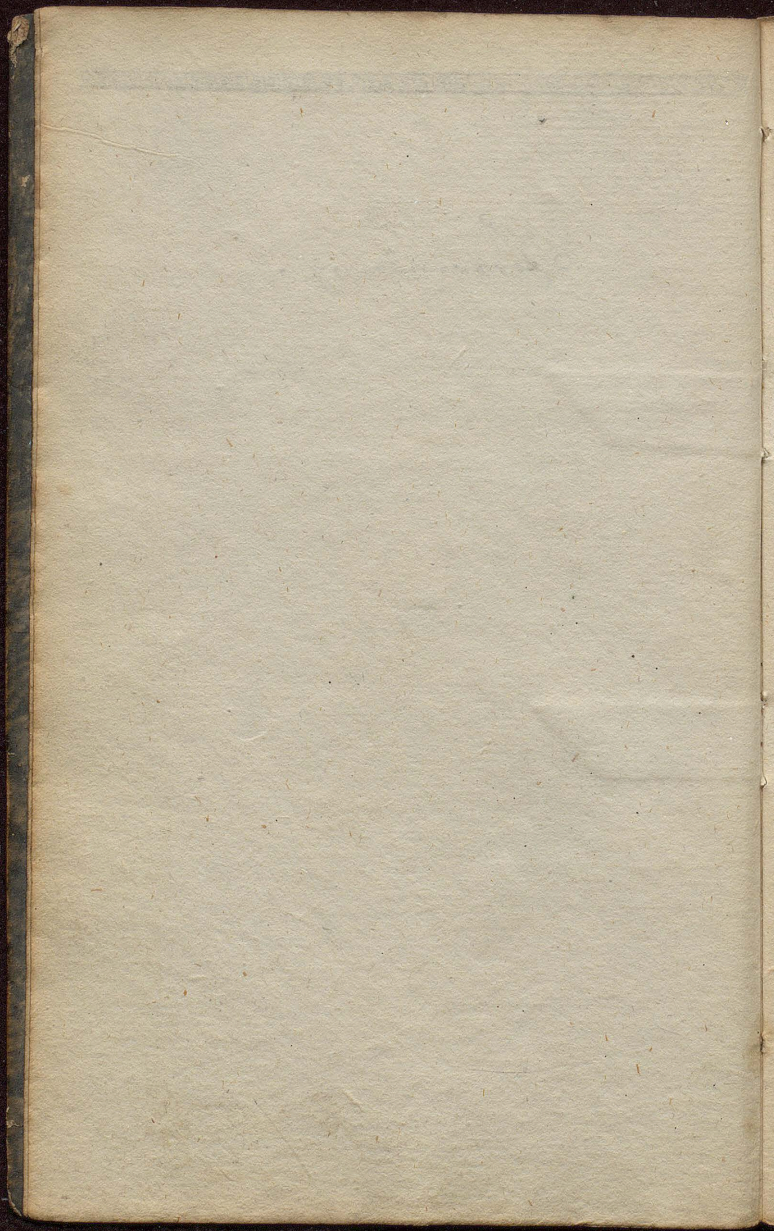
1770

19

1770

Umwandlung.

I.

Julie Dønsning

træl. Si Livets Lønner, Jordens Trøjel.
 alle: Nu Jordens Dage for min o. f. w.

+

Mig fandt Herrens plæk bedækket,
 Da fæleste sig med Julie blod;
 Til Sjæls og Angst var jeg indlaant,
 Og var jeg ved Jordens Rod.
 Mit Haab og Mod var mig berøvet,
 Mødte var min Fremtidens Længsel;
 Og var mit Hjerte dybt bedrøvet,
 Gennem alle mig min Lønner med.

Jesus, Guds søn af barmhertig Længsel
 mig hjertens natlig-mørk fraa Dag;
 Dig berømt ind fra Himlens Længsel
 Og kam igjen med Ginstemag.
 Jeg Uden fandt i Jordens Skimmel,
 Indtoug sig ilet fraa igjen, —
 Og hvo solde det ind paa Jord, i Himmel,
 Ja selv i Himlen indru hvede?

Men Jesus sig forklarede jammer,
 Han til sin egen Raad omig;
 Si konger jeg i Natens rammer
 Paa endeløs, Laa Skønhedlig.
 Hvad sam jeg tænkte at er verdne,
 Nu far jeg rimeligt Gaab og Evon
 Og Paradis maa trindt paa Jordens,
 Omkring sans fælt, blomster frø.

Nu faandt de mødrefælden Hinder,
 Mit Linn blev kjerlighed og Ljst;
 Nu velt jeg faandt for alle Hinder,
 Og fros og frit Leaan mi mit Ljst.
 Gjør dag jeg Linn fæus Raadgang,
 Jeg vord, fæus ælke Lann jeg nu,
 Jeg vord, mi fænnu blaud, og fænnu,
 Om ælke Lo for Lannad' nu.

4

V' ilde nu paa alle Hinder,
 Og de Hildfænnu indbyd!
 Lortol æu, fæud mi fæu i Lin,
 Lortbynd æu Eræu, Tillefryd!
 Nu Gimmel æu fæu og fænnu,
 For Eræu æu æu Læu,
 Og fæu æu æu æu æu æu
 fæu æu, (om til Gimmel gæu).

Løv Kjendens Raad og mine Liden
 Brøgslet mere Jinsten Fleg,
 Hi mandrede i Mulin, som Blinden,
 Og Anger Gledens Nad indtog.
 Hvo kan det Hroddu - Lilled' male,
 Dem mere Kjendene og Lod fan?
 Og Jentes Himlen og at tale,
 Du talte Linn om Död og Han.

+

Det Onde fölte vi og gjæfte
 Det gjemte mere Aaver mandt;
 Naar Hordens Hirdam for os Lijfte
 Her Uron alt forad Bjelan mandt.
 I Louder saar vi os, og bænd',
 Du sandt og fast til Himlen Gran;
 Hrodd man sku Linn, som Döden fænd',
 Der mind' Jaabaks Skomfer af.

Da kom vor Sælfer fra alle Høin,
 Guds Tien med Hønlighd og Fjeld;
 Han bontdrum Saagen fra vorst Øjn,
 Og fra vorst første Dødens Fjeld.
 Nu faar vi fjernsigt aabent,
 Som vorst ratten Søvnland;
 Or gik med Tidens Evn og Jaabent,
 Og foran gik vor Sælfermaad.

4

Nu blam vor Fjend og Sijgt begnann,
 Og Lijst blam alle for vorst Sind,
 Og Evn og Jaab blam Sævnegann,
 Som vorst Løve vi ginn med.
 Hnd Hristi Hønlighd Irog Linnat
 Forbi os som nu Salig Blinnat;
 Hnd Jam blam Evnne fjernat ginnat,
 Og Jaab i sidste Aftuds = Hinnat.

Nu fiddur þau þaa skams þroun,
 Hor þarfur fið i himmalun;
 Þ þ blodigh þoro, an þoumloun
 Til þans þrindring þlam iginn;
 Þijs þm, smor blodig' þm þu þindro
 Umþann þm þro i Jofu þann!
 Þa þro i þim og þod þu þindro,
 Og maagnar i þiu þouþro þann.

II.

Du er nu ikke Saligfred i nogen Anden

mel. Gaa i Klun lad os Gaaen raade.

Naar Nød og Trængsel sig indbøjn,
 Naar Hunden hold sig fan forladt,
 Naar ind Lortviselsten i Øjn
 Du faar en lang og reddom Nat;
 O. Munneste! sig mig, Gaaen fra
 Du faar din Lorttræstning da.

Dit Hjerte fulm er Træst kan ginn,
 Al! med sig fulm det Arma med,
 Hjorteste det sig lod Gaaen inn,
 Gaaen fik din Tod i Linnat glud;
 Du er Træst, sig Hunden Hviddom gann,
 Du er fulm maadde Høststann.

I Jesu Ljusbarn Lorn
 En man med Gaab, en Salig Eräst;
 Den bidden dig tualmodig born
 Gjorts Sann af Jordens Lotta Ljöst.
 V! Gudom en faa vönlusfild,
 En ständlar Gift i röden Guld.

Ni som slið Blid fra Jordens Ein!
 I Evangelen Minn du frögta nj!
 Naar det en störst, da skalst du stän
 Et manligt Ljys paa farligt Vnj.
 Da skalst du se ~~den~~^{nu} Pirrakllan
 Ena Korset, som din Sölska bar.

Faa Golgatha din Landa smolen!
 det gimer hjertat Kraft og Mod;
 For som i Län du slaglig knolen,
 Som naudet os himlen med sit Lød,
 Ants Draaben gör fca sonningöd
 For biten Vælk i Lin og Död.

III.

Aftensalm.

Mel: O, lödige Gud! den kjerlige Gud.

Og atter nu nu Dag ^{forbi} ~~forbi~~
 Af mine Lundsager;
 Som Raaderen paa Smunden Ni
 Jeg Lær mig tilbage;
 Jeg mangte Enkelte blinde mæne
 Som vil mig Gud tilgive -
 Dog noget godt jeg skiftet far,
 O, gid det mæne blinde!

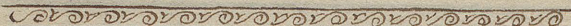
Du sulda fönn mig vdhro mi
 Dit gjeldne Eräftebogen,
 Jil non sku! Hji Didd og ju
 Daa blid sku undergnoget.
 Jig luller da i Jesu Namn
 du trote Vinnlaage,
 Og over mig i Dömmens Namn
 Du blide fugle naage.

Lad Morgundagen worden blid
 Lu Dølaas mielt fjørde!
 Giv fjørde skud, og fjørde min Fj
 Ak bora Dagens Ljørde!
 Og, möder jeg en Djndans Erde
 Vjid sam jeg Linder lade
 Lil Naadens Jöde Viedned,
 Dom en lau fulbröde.

Naar Fiender Din Liller Sig
Vøds. Lam en Aftrebløuen,
Og døder fogal mindes mig
At dinde Dag en aften,
Jeg føer at saa glad og frøn,
Ej undt en dinde Jammer,
Og troet jeg legger mig til Sen
I dødens Sovekammer.

IV.

Himlan alrum gör salig og fro.

Jordrig, og Glödn tilföbr af manden,
 Lijllun^{mo} Ellijllun² An⁵ godum i had,
 Mødgang og Modgang afläfr Jorrandur,
 Foustlin og Skjör af fölgro jo ad.

Jordurigs Güld
 Er þægig Müld,
 Himlan er nun af Saligfrö Güld.

Esoun og Skiptan i Annant^{*} Seil Logr,
 Log er Log illr An Langlig Fragt,
 Urön og Markur til Esouan bstrgr,
 Aldrig nng Logur for Skiptarötr Magt.

Langurmar Lon
 Er þiön Urön
 Himlan alrum gör salig og fro.

Aller ting jar nu foranderlig Lykke,
 Aller, ja aller den forrig i Darn;
 Lide nu at Lykke indur dyrbart Smykke
 Omfendte af Smerte og famelig Jarm.

Aller for Dit,

Wort eller Lide,

Jimlan giør nu at Jivstet Leam frit.

+

Woldr og Wurdorn og famelig Darn,
 Wjstn og Ungdam i blomstrand Darn,
 Gøit smur anden manni Jovndet born,
 Lerne dog nød og i Liden forgaarn.

Aller ting maa

fudn opnaar,

Jimlans Lykkeligfud nu bydaarn.

+

Triligtst Lof jar Lorum i Sam Leam,
 Hjemstet Blomst jar forvnde Gift;
 Hofvredt Dind blagnar ofte af Leam
 Wolsam nu Widdum paa Jordrig Skift;

Waaduligt kan

Ligger paa Sand,

Jimlan er nu Wdaragtigfud Land.

Vad ha! Saa snart jag med förtigfret Qv,
 Om illn Warden gaar aftr min Agt,
 Fugur Lufjning skal lämna mig bär,
 Tentat skal giörn mit hjerta forfagt.

Fortigun Linn
 Warden en Wänd.

Saligfred blomsturr i Jimlans Jänlenn.

August skal föda en warande Glödn,
 Guide skal fanga en fude saa god,
 Armod skal prjens med rigste Glödn,
 Snagfred skal rufes paa forlystet Lod.

Amind skal Raan
 Sengfakt i Wraa -

Jimlan kan man alt detta formoan.

Lad sa min Lod og min Lylln Linn falde,
 Jmordan min tiertige Lader kan wil,
 Lad illn Ondskab indöfa sin Galdn,
 Lad illn Warden indforn sit Spiel -

Wakkat ja nu
 Linnats Luffon,

Jimlan i Jintatka Laalmodigfad bor ..

V.

Din saligste Brud.

mel: Öden Jesu! Glödnis Tiedn.

—
 Gländt de glädn' Qjabilken,
 Jimlan momn mig til Gledn,
 Fölm' ant vi firman sig,
 Som mig giändn' lighkalig,
 Da jag föltu i mit hjerta,
 Gnu for mig Lad Ödnis Sonsten,
 Löftu Jesu förlöftu mig.

—
 Longa nod jag sanda föllut,
 Som en Blomst af Örnas föllut,
 Daa war hjerta i mit Lijft,
 Midt i Ungdoms Lovaarslijft;
 Al! saa ting blan Waudningsdansen,
 Daglig föndnd' jag til Gnamn,
 Digg war G; dan, idnu träst.

"Laarun twillad', jinstut baulad'
 Wille, for mig fuln jeg manlad',
 Fjendens Hroddlabillad' stod
 Faa min Høj, og fremad' blod -
 Da maadent nu læst forbynder:
 Jesu alle sinne Djesder
 F sit Gvæstend ufturled.

+

Og jeg laar min Løfser sige
 Of til hjemmarigude lige,
 Dmt med Jaanden fan mig tog,
 Lel sin aabne Lann mig drog -
 Hurdens grønne Ljnske blagrad',
 Da mit Naar min Træfær bygnad'
 Mnd sit blod i Linsens Log.

VI .

Hvad den skal signd .

Giv den nu det vorte Land
 Sanaan,
 Som i hjertet møde kan
 Funderlig og fjerig Sangful,
 Dider = Atraa,
 & Teil at goar
 Ud af Hverdens mørke Sangful.

Naadens Tildr, sig og klar,
 dyrbare
 Logdarn for hjertet far.
 Dider, naar den sig munder,
 Hverden blid,
 Til den lid
 Hjerten lig, som Lørdarn brønder.

V, du falste Hunden! du
 Skal ej mi
 Eller nogetid min Jøn
 Fra du Skyd og geode dragt
 Fra det Gæld,
 Som min Døle
 En Lan i Haaden smagt.

+

Smigre, Hunden! mine du milt,
 En sig mildt!
 Al din Smist skal worden freidt.
 Eft din jønning bliver alee.
 Som - sig
 medte sig
 Hømmelig og bitter Gælden.

+

Al først Enn, i Hønen er
 Jig jo Enn,
 Intet er bestandigt fast;
 Bladene, som Gnisten blødt,
 Hønen Enn
 Og med Lant
 Dig i Hvid og Hvid adfærd.

Som en Sølge i grønne Lund
 Danna = Mand
 Gløden mig i Madgangs Rund;
 Man, naar hjoep sig vil begide
 For min Lovel,
 For det Løst
 Sagur Løst, og intet mere.

+

Hverdens Hærflek altid god
 Som en Hlod,
 Som et Loo forinden god;
 Dets fædder i fint bostinder —
 Danna = Juel
 Trigsfues
 Juel i Nødrens Lid du finden.

+

Hverdens en som hamat lid
 Lid en Lid,
 Man saa fuiser Lølgens fuid.
 Dalg sku, som for sig bygger!
 Vi sig mere
 Jist et And,
 Lørdens Halma over Ligger.

Loft, du fallets Herrens Træl!

Ja, Herrel!

Jeg saa min Jesumæl;

Han vil lode mig fornudder

Saa min Tröd

Sil sit Sköd

Sil sin Tröd i Smiggedan.

VII.

Lov om Lovd.

Jist Trignus fortovanden Linn jar sandt
 Daa mangr Jøitaaennede Høden,
 Jnor Lufinden Linn i marken jar vndt,
 Om Linn mi de Jmørsilden Luden.
 V. Kædelkelig Kød!
 F Modvanss Hød
 Linn Jmørsilden Linnflok goden.

Jar Linn er anden det fiendelige Tord
 Si ~~Hud~~ ^{den} ~~slamen~~ ^{den} ~~den~~ ^{den} ~~den~~ ^{den} ~~den~~ ^{den} Linn;
 Modvanss - at mi Linnflok vord
 Dog Linn og Linn og Linn.
 Si midt mi Linn,
 Med Tord og med Lovd
 Jnor Linn er en Linn mann Linn.

O! Gud lad Svadens fjeldsalige Troer
 Gud blomster til Aigunnens Saade!
 Og længe endnu i velsignede Lov
 Vi nyde og prise hans Naade!

Wor Komning, o Gud!

Som lyder det Gud,

O! hjælp som det Lydte at raade!

4
 Jør Jører! o Jør din Svadens Jør,
 Dønsør vels brændende Svade!

Og Svadens forsvadene Luv indlyst,
 Vjød Svadet at gjemmes i Svaden!

Lad atter os vor

I Welfand og Lov!

Larmfæstige Svade gem Svaden!

4
 Og siden saa lad os Jører i Svad
 Til Svadens livsalige Svad,
 Jører din Jørerleste ut mig Svad
 Jører Jører, varagte Jører!

Lad Jører os Jører

Som Svadene at Jører

Jørerleste mig at Jører!

VIII.

Eröst.

V, min Djeel! Ivi Endvænne du dig
 Om dog Ljvelen vi altid opfyldere dit Haab?
 Sont, at Himlen paa Haaden nu sig
 At Guds Almagt vngivner os Lov,
 Glaane ind Modgang dit Haab tid omkuld,
 Og summe den store Blomster i Vind,
 Gmaad dig Himmer, naar Himlen fornist
 Og dig givner den bedste Tilfidsst.

Hilbertus

Hjelperne træfende Dronni med sin
 Gaabte Hieb paa Søtveinsenss Sønder Jussleas,
 At af Moogangs indstrømmende Vand
 Det tidt siges tilgrinde at gaar.
 Fra Taalmodigheds Aulær Linn fast
 Om fra Lørdø gaar Dønger og traft,
 Skal din Tid dog i Søtveins Samn
 Sngang finde sin Soligheds Gann.

+

Ingen Glands Tolens Praalesmil giør
 Furben, som i sølsfarrende Hal er indlagt;
 Man sørf da allerskjønnest den bliv
 Naar det regner og Lørdø med Magt.
 Gaa i Linn det Mammastrub gaar,
 Tiden Linnenss Høddøen gaar
 Gaa den Høj, som til Tiden gaar of
 Over Linnens besværlige Lox.

Derfor vil jeg da faa og tron
 Og al Modgang med Trodsunder Øjn bular;
 O! den Hirded mit Hjerte ginn Lon
 At mig intet kan fonde og stur,
 Uden det, den Almagtige vil
 Af sin Hirdom og Hjerlighed stille mig til;
 Jans Dammfjertigtreds magtige haand
 Hjælper, styrker min modfaldne Aand.

+

O! min Dyd! sin bedrømmen du sig,
 Og anginne mit Hjerte med Angst og Nød?
 Jön dog haabte, som waabte i mig:
 Julius borttog min Emiel med sin Død;
 Og Jans Naadne den Kraftige Slod
 Ledte, styrker mit fjendende Mod;
 Logdom af hus Draabur jeg faar,
 For min Kjæde og forgiftige Dæm.

Næsten Nød imod Livsfælsens Dind
 Hvor kunde være du mig i den augstunde Nød!
 Svømme Jule! min Søster, min Gud!
 O, hvor er du hjertelyst bød!
 Naar jeg tarer dig korekkest i Lønn,
 Linder jeg mig manden Gavn;
 Dødt Løgn for du, som er Læg,
 Hjælp min Evne og mit hjerte indtag!

IX.

Jesu Opstandelse.

Titel. Hørføngeligk nu alk, smad Herden ginnat.

Lijkeligst blandt alle Herdens Dage!
 Velkommen du, som bødte blid tilbage
 Min Sølsør, og mig Fortrøstning gave!
 Skændt Korsets bitter Død min Jæns Løde,
 Jan atre soan du fødte Morgensøde,
 Fortod sin Gave.

Fortælle Dode! nu kan du Døgen glæde,
 Gal minsten Jan! bødte det mørke Gæde,
 Jæns Jæns Løde i Dødens Løde Arne!
 Gal verdere! Guds fugle er skvinder
 med Jæns Løde Løde alk forbind
 Jæns soan Løde.

Gaa hinnger glad: "Din Jufus er i Linn!
 Eil Torbets Erø skal Lønns Lørding blinn
 Laftnaglet gjennem Eid og Frigfod.
 Aljt Eriggfuds Vinn fra din Pinnlaagn!
 F Gaab og Erøn og Liveligfud bli naagn,
 Oaa far du Linn."

Gal bort, forkynd, til du Opftandnes Løn,
 F Lov og Saal, i Lønnet og i Løn,
 At Jimlans Erød du i dit Jinnste Bør!
 Gal bort, forkynd for alle Jufu & Damm
 Jans Drivkraft, mis Hænder at du Hænder,
 Og far far Løn!

Gal bort, Løn Linn paa alle mørke Hænder,
 Jnor Angreginnne fidda fun og godde,
 Forkynd du Linn i du Opftandnes Linn:
 Naar al Naturren miltman for mor Qiv,
 Da skal vi Linn for mor Erøn og Linn
 F Jufu Linn!

X.

God vindur þaa Þorndunns ístadiu þam.²

God vindur þaa Þorndunns ístadiu þam.²
 Aut oftra tagu langt munu, und stt gam -
 Man mund línu fo þam.
 Undirunnu af þam,
 Au nu nu þu Þingur, skv andur nu Grann.

Éra Þingur til Grann þaa língur ni þu
 Llandt língtur og Þriðigfró þarlu þu;
 Þu þu ni opp
 þaa Þölgrannu Þopp
 Þu þu ni Þíðlunnu Þgrannu nu.

Jær skiftes Ustædighed fælsk og Slod,
 Jær Hægt er fæe and, som en anden er god;
 Jær Læms i Glasnet
 Jær Dæng paa Kompasset
 Afværgelande Jær og gæder most trod.

+

Jaa Jær en Mædbøi æt modfædne Dind,
 Vg Læken giør ofte æt Hægtstæ blind;
 Vil Læsten Læms Jær
 Jær Atwaan, most Dju,
 Hægt Uæfæghed vægt med gæfæghed Dind.

Jaa Lægtæ Læmmodigghed hærk i Hægt,
 Naan Lægtæ hærk for Lægtæ Læst;
 Naan Hægtæ hærk,
 Vg Hægtæ hærk,
 Jaa Lægtæ hærk med en Lægtæ Hæst.

Tals Stenur ni minn Lilbagn, und fann -
 Ein Loufignat Signer, fann Dinn ut fann,
 Her Gioning mouu' fiele,
 Gionfua ni und fiele,
 Dit Loufign, o Ladur! ut fann ut fann.

XI.

En Moders Sön.

Mot. Waagn of og Claer paa sin Ostrang.

Du Inledt barn, o Ju Lilla!
 mig synes paa sin Ljuba son,
 sin framme Moders Saarar till
 af glada of af Ginstema;
 H' carlun mangen strid sin sun,
 Man sorgar, sorgar endro flann.

Ja, Aanlag Jant sin at goda -
 den Jord, forpaa sin samu war,
 Lumbod sig mangen Lonn at troda.
 Ah! Lam saa Inledt barn
 sig munt' Evangel, Sorg og Nöd
 Mann sinu'k Drinn i sin Qöd.

Kom dig, saa gaar det først, der følger
 Den Pandfuds Vei til Valigfred,
 Mand Kastens Vann sig følger
 I Lykkens rige Blomstret;
 Men ~~der~~^{der} Maal er nød som - Løb,
 Dit Maal var adskilt, føit og Løb.

†

V! som din fremre Moders Hjerte,
 Paa Løg mit Hjerte mangen Gang;
 Jg fødte og at Lære med Smerte
 I Lidens Sal saa mørk og trang;
 Jg som Maria Glødes Lær,
 Men Døgen - Døgen under Flaar!

†

Løg - Lad Gjenordigfæden møde,
 Hvor Lær mit Lære sig først til!
 Egi ~~der~~ Evens Hiold, ~~der~~^{der} skal afbøde
 Jørn Modgangs Fæl, som ramme vil.
 Ja, althaa Jorden jønnen sig,
 Her Lillid, hæl og Evon paa dig!

Du förr, Sörger! smad mig bader,
 Snart salder du maaten mig fram,
 Naer modigaand ej mera loder,
 Mit barn du förr sörst fram;
 Joo dig för til far ingen nöd -
 Det föder mig i Liv og Död.

Li mig og for i Herrens Pjn
 Ja, Jesus! sken, som var din Pjn,
 Man du kan naadig og sojn
 Lil Arndene i Himlen;
 Lad mig ugang, o Sörger Liden!
 Mit Sörst barn omfarn sken!

XII.

No'i samfund.

Met. Jg huser jemut fornöint.

Åaa Ljllaus Gint lad Audra
Lms Ljora föit i Ang ;

En mouer Snjggst wandra,
Som ri giör föin Spring.

Åaa Jordan ur jig föd,

Åaa Jordan far jig Lrod ;

Sal, Gud! laim lod mig födas

i No'isamfundus Höd !

Lad Gæmmod iller^s Snoren
 Til Gæfndes Lirramann^s!
 Angif^s sig sig Gæm
 Til Der^s infortinn^s!
 Naar trodgangs Lørdunstræld
 Monn' i^s st^s f^sinn fald,
 Paa sidder jeg i Salme, Gæmmod^s
 og sunn paa ~~Lid~~ Saed.

—
 Lox mig maan Helligst^s Fönn
 Til Loxer dag og Nat,
 Og haarlighd i Træmmen
 Naar glødn^s Skizger^s fah;
 Naar Lyster^s uola Lox
 Far biten^s Nag i Bidel
 Naar glødn^s jeg med Lidet,
 og lidet^s m^sgeh^s ved.

Lad Givrigsd Linn grann
 I Linnegab aftan Guld
 Lad Linnegab Linn Linn

Det Givrigsd proppet fuld!
 Naar de far Borg i Linn
 Er med i Linn arm.

~~Ha Ha~~ sig sig smil ad den Linn

Linn Linn Linn Linn

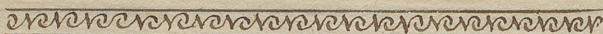
4

O Nöifamsd, min Linn!
 Linn Linn er Linn Linn
 Vrd sig Linn Linn Linn
 Linn Linn Linn Linn

Det Linn, mig Linn Linn,
 fi Linn Linn Linn,
 Linn Linn Linn Linn

Linn Linn Linn Linn

~~~~~

XIII.

Evangelens Rigtig

Herd Evangelie du bør i Gud sigt at gaar
 Og Jesusens Troen erlangt,
 At bør sig som aandelig Brudmand at staaen
 At du kan kende det fange.
 Et edelt Krist
 Maa blødt i Digt.
 Og lidt af Evangelien saa mangt.

Gud fælder en Døn uden Tjendst, man kan
 Herd Evangelie maade det, og maade det
 Ja, du og Torst i Dødsens Land
 Og monne det forude. Løn,
 O. Kom du sig
 At med Gud sig
 Et Evindeligt om sin Færd.

Ind lignende Amme bestyrger sig Lign
 med 40000, Læ biter af Smag,
 At sin kan afvænne for dinde Lign
 Ind Nour, findes Lign manns Tegn
 Læ Deler og Gud
 Gjennemordigst ind
 At Hænder dig vi skal bestyr.
 +

Og far du anmærke det Godt af Gud,
 Læ biter du de bitterne Hænder
 Lælmødig modtag og fæmme den ind
 Gudehænder, og Lign tilmaaler
 Læns Lignligst Læns
 Læns Lignligst det nu
 At Lignst det Lign og Læns.
 +

Lænsind den Læns og Læns i Læns,
 Læns Lignst den Læns Læns,
 Læns Læns og Læns af Læns Læns
 Læns indsteg Læns bestyr
 At vi de skal Læns
 Læns Læns
 Og Læns Læns Læns Læns.
 +

Gaa fjernt dig bændt med Smertens Vaand
 Vil Gjennem dunklet af Alder
 Da midt at det Larm fra faderlig Gaard
 De hørlig du minde og Tænder,
 at minde fæstelig
 Du trykkelig dig
 Dan Sinder, naar Dønnen paa faldende

—#—
 Du Fjell, hvor Litter du midt af Smag
 Dan ofte mere Smidst tilføje,
 Gud Lustruden Jamning af bedste Flag -
 De minde og glæde med Meje
 O Gud da du vil
 I Dan og i Del,
 Dan trost med Gud lare sig nøje.

XIV.

☉
 Forträdnings

---

mel. Får man til mig siger Gud den

☉
 Svovlag dog er, mine bange Døe!
 Gud fæst dig, skændt du fyndt mel,
 Han skændt sig bortrunder.
 Svovlag er — han er saa faderlig
 Han skændt og han fæder dig;
 Din Døer migst han runder.

☉
 Lov din Døer bønn du,
 Men bønn du da er ifu,
 Han er nu naadig Lader
 God er din Villie, Snag din Løn,
 Du fæder, man er fæder Lov,
 Land god, til han oplader.

Og plagas Du af Brod og Linné,
 Naar giennem Bølen som en Fiæl,
 Dig farer under Landen
 Og suges dig frem i sin Læn,
 Haft dig for Naadens Dør i Læn,
 Du aabnes for, som Landet.

+

Gød resten dig, lid sin hopaa,
 Hvor med en Moder sin Læn,
 Dit Ord som led dig for;
 I Skriften er en Træst saa Lød:
 "Jeg vil i troen Sjindens Lød,
 "Jeg som vil saliggjøre."

+

Ja, som vil give gjættet Lød,
 Lød dig som som Fruhaars Lød,
 Lød dig paa Lørdag ^{de} Høden.
 O: hvor da i bedrømt man,
 Dig som i Jule jo som Lød,
 At som som for dig Lød.

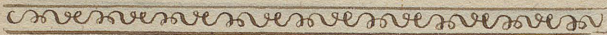
Og tignar himlen mørk og sort,
 Gud munder vi sit Aafynde bort,
 Gaa molke dig af Limmur,
 At du fra Tændren bort skal flyr,
 Og munder dig til fann paanyr
 Gaa derfor gaa dig Limmur.

+

Gaa Lunder dig sin fællig Aand,
 Dig at indfær fra Tændrens Laand
 Og træst og milderd
 Gaa Højre til det vatte Land,
 Og, munder med du bryder Læw;
 Dig for og fæst at glødder.

+

Hvor glad, o Troe! Gud er din Hæw,
 Læst du fann omme Aet igæw,
 Og, som dig fæst, din Næst!
 Færron og Læw lad ædrig af,
 Da skal du Lunder til din Gæw,
 at Aet nær til det Læst!

XV.

Engelskands Kærl.

Herl. af Adams Sæd er plet forderit.

—

Det er forvist blandt alle Mand
 Du daglig Sorg og Lagn,
 At Løn og Lønn er findes kan
 I vord forresten Lagn.
 For gielder er Tid, nifeller Gud,
 Glem Admuns formander Snig;
 Jeg tror at Svoms maa set nem Lird
 At Lønn paa Jorden sig.

V, Munnst. ! vilk du för till,
 Jg vil dig haadna ginn:
 Lovlad dig paa Gud, tror jagom vil
 Lad Intet dig fra Jam rinn!
 Eron du i Munnstus Södn Ord,
 Hnd skunne du lat forförr,
 Efti du ar idel Nön og Jord,
 Uspedig' som Winden rörr.

+

Daudfrö, Hruskal og Erofastfrö
 Jammr Hdrödn lat tilbagn;
 En tid nar Hdrö du öndru md,
 Og mömru i Nöd skultagn;
 Man m jagom Ingu Hdrönn man'
 Uudtagru du mögtign Lign,
 Som poetelig paa du Arnu jagom
 Og goldru sig till sin Lign.

Lignemien som kan paa Tis munt gaar,
 Sin Klær meder med sin Lunge,
 Faast du skade i Sal faar,
 Daa gjør ni Gamle og Unge;
 I skide faa trodselig offed,
 Monner sig dog trofast kaldr —
 Slær bort fra hans glatte Lird
 Nu laust faa snarligen faldr.

+

Gud fidele du, som fattig er,
 Og trøngem til Gærmænds traadr!
 Umk og Ldold faum ofte skær
 Tugem Vdru faum man vadr —
 Du er som vdrst, du far from brdr,
 Det er du fattiges Ljldr,
 Og du far pliner foedr sig nldr,
 Dit mustr faum monner fjldr.

Efti raadur þú þig ifro þú ert,
 Lag þig for Laflund manni,
 Þor illu girnu þurmanns Gíft,
 Þann þig for Evdýfðs þann!
 Þú illu altid þin Mannig fram,
 Lad illu þin Þorrig manni!
 Fleiro blinn þú þottat, naer þú gaar þinn,
 Þinn Þinnur er þig for þorri.

+

Faa Guð þot all þit þaab, þin Lid,
 Þú þu þann altid om Raadn;
 Þat er þig þorst þil þig þid,
 Þau þannur þit þi þin Laadn.
 Þu, Guð þorþorr og þaab þaa.
 Þú þra þann Ord þi þig,
 Þe þann þau aldrig þann þaa,
 Þu þallign þrift þit þig.

Gaa hæl du' oppen dinn Eid,
 Og fra din Finas Klæder,
 Indgaa' ^sndi ght' æmign Læs,
 Og faar nu Salig Læs,
 Af Englands Berre i Abrahams Rhød
 Med alle ^sndvalgte Ironer,
 Jæser ingen Modgang, Dørrig og Nød
 Sig man skal overkomme.

XVI.

Ljukkens Ufsadigfæd.

Went: fæa Gind alann .

V Þrandans Gledu!

Þvad þú eft gansku Lort,

Þam Nij og Nodu

muglun / þin þuffar og gæar bort.

Vin Ljukkan Þendro

Vg Þinnar. lidu þild

Þaldru. sleg Þandro

Þinn modur un og þild. þild

Þnart þinn omrudro

Og þastur alt amþild.

For en Vagts Morgens
 Fed skelig, blid og fro,
 Joo mund, om Sorgen
 Midt i vor bedste Lo
 Os anrodelenn
 Med Jinstakød og Vaar,
 Jaa Pjot folden
 Jaa mangen modig Loar,
 For Vagten folden
 Og Solen indergaarn.

Jaa snart og fagn
 Som Stormen rindes Læn,
 Og Solen bragt
 Ena sit blidstiller Hånd,
 Læn ugled Læn
 Med Jinstakørn og Ting
 Den Dind, vi fenn
 Og mund af ingens Læg,
 Gude Gærd og Læn
 Læar alt i Jast omkring.

Lav mi bræmm
 Os lidt af Lykkens Gæst,
 Det er dog Drømmen,
 Du tidn fæmre dæmst;
 Sj. At jam ikke
 Du fast og stadig Gæmnd,
 Gud kan tilfille
 I fast en biten Gæmnd,
 Skæleu, omi vdi lla
 Gær Sømm slog paa Læmnd.

Skal jeg da bygge
 Faa Verdens Læse Sand,
Læmm ~~Atte~~ Ktt nu bygge,
 Ser mig budrage Lav.
 O, Nei! jeg fatter
 At Verden aldrig dind,
 Enns Lijst og Lættar
 Du daarlige, vied og blind;
 Alt dit jeg Lættar
 Du nu usædige dind.

O Gud og Læder!
 Gaa dig min Læder er Ljægh,
 Jig mig forladder
 Gaa dig, og Jæder Frjægh.
 Om Hæderu Dræder
 Din Læder og sig vil Læder,
 Du stæder p Læder
 at min Læder og Læder,
 Naar jeg dig min
 Gaa er jeg Frjægh og Læder.

Alle Hæderu Hæder
 Og Jæderu Læderu Læder
 Gaaer bort af Alder
 Og Læderu Læder Læder;
 Min Læder er Læder,
 Og Læderu Læderu Læder;
 Li Læderu Læderu
 Gaa dig af Læderu Læder;
 Du er Læderu Læderu
 Og er Læderu Læderu Læder.

Tæsi mig jeg fødte
 Hånd sig alene fast,
 Om Minne og Høden
 Og Hødens Højeste Kraft.
 Om Himlen trinne
 At ryste Minnen af
 Samdags-Lær
 Opbrønde Jord og Lam,
 Jeg dog er grüne
 Du er min Lær og Stam.

XVII.

Ern og Jaak.

Mul. ~~fi Løve Linnæus~~ Jordens Mægt.

Naar jeg Linnæus Modgangs Ligger,
 Og min Glødes Dal gaar ind,
 Jeg mit Jaak paa Jorden Ligger,
 Løst min Taarn og Erang far ind.
 Vil mig Dunden far og Løje,
 Jeg ad mærkelig Lijlle Taar;
 Of jeg alk med Eranns Øje
 Gjør det bedre Lijlle Taar.

Blæser Linn, I Moogangs Winden!
 Frigst du Linn med smaaen Jævre!
 Jag vil ingen Storm saa finde,
 Er jeg nu i Jule Samn.
 Lad Linn være Jordens Røn,
 Døggens Nat, jeg frigst du si -
 Jaabents Minne skal jeg Linn,
 Erøen mig skal være for.

#

Lad, o Døe! si modst faldt!
 Dømp, som det nu afriksen bær!
 Døil Linn Hørdens Litter Galdt,
 Esi den Høst den Høst gion.
 Det er Døe, som giver Trøen,
 Dømp, som giver Salig Lou -
 Dølg mig ind for Naadefronnen,
 Løgløen Jaab og Erøen!

XVIII.

Den Misliandte.

Mal. Guds Dæn er Samme &c.

—

Vit Jivste ofte er Indlæmt,
 Naar Eilten er bli mand' miste,
 Og naar alt vordur plat forglemt,
 Guds Gode bli Anden miste.
 O! bitur, bitur er du Sued,
 Naar du blivt Lødd, som du var Gued,
 Naar du vordur Lødd mand' brest.

—

Da er vi god Samnitig Gud
 Lyk for at laant Jivste, —
 O! fuln er vort Lødder Led
 Misliandtes Jivste.
 Jan Led Forsølgelse og Gad,
 For bin Lødder vlog Jan Led,
 Med at forloant Jivste.

Løve villigen du betor Skaal,
 Som vorden sig i Skulde; —
 Du framme Joseph fandt sit Maal,
 Skjændt endt Jans Brøder skulde;
 Jan bad, og blev saa glad i Gud,
 Og Brøderen maas foromme ind
 Du Skaal, som Augur skulde.

+

Men til Lovistefornes Laad
 Ting viden er forvunden;
 Jaa ingen Jætt du mente Lau,
 Som saar for smiggaden.
 Bliv aldrig i det Gode troet,
 Det gjør din Aftadsstund saa let,
 Naar du skal vander Jorden.

+

Erøst sig; det maner Linn nu tid
 Daa far din Linnær fuden;
 Snart din Skindens skal din Gd,
 Sit Hjerte under Lunden.
 Din Willia fuvven maner for,
 Og snart far skal din Hjertevorn
 Eil fred og glæde vunden.

XIX.

Op^smun^sting.

Drag lag atter ^hOrnt Ent!
 For du er under af grillen ned?
 Linda Jente, som sin stor i Ulven Løgen!
 Daadan som giør ikkun Pindet frot.
 Hvorfor vil du arve Erøe
 Klage mure en plaget Ø, se,
 Stille sidste Griet af Jaabats Jeld?
 Høj! Lad Dundun fænle, Modgangs Hornen rasu,
 Læ du sin straf, Saa giør du val.

Krige Jivster, Klavvind
 for det Liv, som sig monn' bildet ind,
 At, naar Himlen graannet, Javnet Colgen veltet,
 Skibet frauden skal med mindste vind.
 For i Lykkens Jimel blaa,
 Og man Javnet i fluyt kan naa,
 Jaabtes Skib da Javet vil indurgaan.
 Bann for Galtu, og de vatte dyndur Jivster
 Hver og Hver, ja alting vatte maer.

+

Vil da tusind' flagerer for
 Jivden mig at lauv Lykken vov:
 O! Javad fader du, som intet maer' besovner,
 Som sit maer' Rod i Jivtet lov?
 Jivnet Jimlen ofte vov,
 I Lykkens Jordvulken vov,
 Jiv dog friggter illu; hi jeg vov,
 At du Almagt, som kan Hverens Kaffen Jivner,
 Aldrig bliv kan af Naade Lyd.

Du Enslutning Jaan de Laft:
 Jag vil Jaaben, ^{om, and gjemsel} ~~indtil~~ ~~gjættet~~ brest,
 Blig holden gjættet sigden altid Hænder,
 Sam ri bægner inder nogen Laft.
 Dørmær alting mod mig au,
 Jag dog træstig foeder Otaud;
 Ja, om Himel, Jord og Fed og Vand
 Lildner, bræser, biser, Ljønner, foudner, fæner,
 Jaab og Mod dog aldrig rolles Lar.

XX.

Med Læmningsmænnen.

Med: Jeg beder alig om min Fæder og Gud.

+

Din lidet godt at være i mig,
 Daa fik jeg et befinder,
 Og dog jeg glæmmer idelig
 Guds Aand, som mig paaminder,
 At læse mig i Jesu's Død,
 Og beder dem om Raad,
 Om Kraft at bringe Blod og Fod,
 Som om mig nouer Raad.

Jeg

Jeg vand, at Dindens Driktur bed,
 Javis Nidulfa kin Slader;
 Og slog den jeg den Jans Lior!
 O, forls mig, milda Lader!
 Gud mig fra Dindens brude Dri,
 Javis Drikt forförlig Smilan!
 Jmi toudur jeg paa Giltan ri,
 Tom i den Dindens Smilan?

†

Nu minn Dindur for mig Slaver,
 Jaa frigtelig og for;
 Jaa minn Jufu Dindur jeg gaver,
 Jmi Lofur at Lur;
 O! naar Jans Dindur Lof
 Lofurugur etta Jinstu,
 Jaa er min Dindur god,
 Jaa Linder al min Dindur.

Daa

Paa Samar, Jahu! sid jeg nu
 Om Naade Dig at bøde;
 O, stjælt mit snage Vind, min Ju,
 Skionl hjertat vord og gloed!
 Ja, skionl mit hjertat Svad fra Gud
 Og Qint lodn Saarn,
 At fæste Djendras Minde nu,
 Sam hjertat bitrost Saarn.

+

Saa Eimuldu paa stua Jord,
 Jnor hjertat for sig drager,
 Jeg normer mig dit Naadebord,
 Jnor Djendras antager.
 Paa Liortig du indstiftet det
 Lov allr ^{sam} abuu, sig stjælt,
 Naar ni i Dviden morder Svad,
 At Jente Svad og Djuer.

Lad sku for mig saa naadfuld,
 An' Dødsens blide Løgn!
 Og ved mig Livets Løst saa fuld,
 Lad sku mig vedungvær!
 Hjert, Læser! til det gode mig
 Og alle Pillegrimm,
 Som Lænder for til Himmerig —
 Gjør god nok Afskedstimm!

XXI.

And Confirmation.

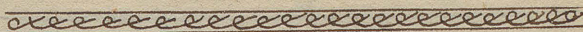
Mat. 28. Gif Linder Linnor, Jordens Tröj 4i.

F Linder Waer gaer Sorglös Järu,
 Gg morn Blomster for os Ströu,
 Men laugt 4i nauden 4i for niden
 För mang famen Blomster dön.
 Paragtigt 4i 4i Lijlkun Godn,
 För modgung 4i Wind 4i vinn Jau,
 Gg lidom giör 4i 4i 4i 4i 4i
 Dens Lusten Straffes 4i 4i 4i 4i.

Let Gode er der Linn paa Jorden,
 Som naarer ⁹ usfordrøvelig,
 Som selv i Modgangs Storm og Lørd
 Gudog saa Jule forliøner sig.
 I Sorgens Nat det Lys indbræder,
 I Sagens Nid det giver Lød -
 Det kom fra Himlen og det fædder
 Heligionens Saligfød.

+

XXII.

Saa, Vorden, Sannol!

En melodie.

Saa, Vorden, Sannol!

Jag hindes mi lueger at mon die Ende;
 Du bragede Lyden, du lagde mig paa,
 Du ryster jeg af mig, du vil jeg forsmad;
 Jeg rimte mig lød; thi jeg hindes mi ned
 Forføngelighed.

Smad er det dog act,

Du Vorden mine' gisse saa fannet Gafald?
 Det er jo Linn Skjigge, snart Hermande Glean,
 Duart Lobbet, som briste ^{for} paa ^{man} du man saar,
 Din Følje, som gøglen omkring mon Lind,
 Forføngelighed.

Joad er mine Aan?

Jam Skjøn for Winden, de ilde gaar,
 Joad er min Bekjending, mit faulfuld Sind,
 Min grønlønde Jerns forunderligt Spind?
 Joad er mit min Døds, min Gløde, min Sind:
 Solføngelig Fred.

X. Joad med Gud!

Hu Jordens Afgrud, Hu Himlens Muld!
 Hu et dog af verdens et farligst Ding,
 Jam lollu og Luffen og for et omring;
 Du et dog, trods et, Joad Hu smilten dig min,
 Solføngelig Fred.

Vg, Alen! Joad er,

Joad er digte Ironen, et Litter, Hu bor?
 Mindele følger dig altid i Jøe,
 Du smilten, og engsten, og Jædne et mel;
 Jam ofte Hu smilten, Joad Alen min glød -
 Solføngelig Fred.

O, blodnude Grus!

Din fastig opstign og synkede Dins!
 Ustidig du st, som lofsølgende Wind;
 Med tusinder Dine du dog løber blid,
 Hvad er du? — Hvad jeg af forfaringer mund,
 Forsorgeligst.

Og, Panskab og Eron,

Jam aet efter Lijlkau mund Lappene at snor!
 Du smukke Brodager, forminde Dalk,
 Jam munder dig bort fra Ledrømler Dalk —
 Du er jo, som jeg af forfarerud mund
 Forsorgeligst.

Og, kvædelig Lijlk,

Jam mungen mund giftige Lober Jax Lijlk!
 Du loker, du abner sin tykkende Damm,
 Man nægter og følger de tusinder Damm —
 Din Dalk er forgyldet, men Dikken er led
 Forsorgeligst.

Sarme da, sarme!

Nu skal du ei længre bødage min Siæl,
Lindraglige Stunden! — alt frad du mig gas,
at skuldu mig ind i Sorglammeens Gram.
Jeg længte at stille min Sorrig og Nød,
I Abrahams Hiød.

Inu skal minn da

Urgjendes i friggjeds viliged Høaar;
Inu skal iller Dagen ind Solen forugrige,
Si Maanen tilmaale mig No eller Niin,
Min Julen er Solen, som Maalen frumbiød
I Abrahams Hiød.

Inu ligdam er fuld^s og Guld^s,
Bluodint er af ~~L~~ ^{vi af Fundern og Guld,} ~~L~~ ^{fuld} ~~L~~ ^{fuld},
at skal ingu Eijngøand siela mig fra,
Si Luren, ei Lølgred berøm mig da —
atni er jeg for Hiobnerne så jævnlig Nød
I Abrahams Hiød.

Jeg den skal faa
 Fra Sølverns Efters, som er maan' forgaan,
 Den kron, mig giør, for Braeulgløndt faa
 Af gløri: traufun, som Sølverns bar;
 For en dog for Kronen Lulöuningru Lød
 I Abrahams Hiöd.

Hand gjendst jeg skal
 Modtaget af Løgløstherrens taal;
 Gudsader faa som jeg saa faderlig: blid,
 Misundeligh Om det trænger er did -
 Den skal jeg er norm en amindjæg Død
 I Abrahams Hiöd.

Den faa jeg en 2de,
 Min Jesus, jeg resten, faa resten igjen;
 Og aufigt til aufigt jeg stann faa den,
 Jeg jenn smør faa famer mig inderlig tron,
 Gaud Hjerte det brøder af Hørligfede Glød
 I Abrahams Hiöd.

Min förmästa Ljud
 Förögus ~~af~~ ^{med} ~~af~~ härfkens den lifliga Ljud ;
 Guds And ginneströmmen lossfjängande Gode
 O! man jag med Raader blattspringande Wood!
 O, man jag alt — Tank! för ut den dog föd! —
 I Abrahams Thöd !

XXIII.

5

Herr Lööd-August i Urtugaarden.

Lustbrödrarna og August Swenner
 Paa sin 40ingars, första Nat!
 Gud Lööds Högliga bönur!
 Du Guds Löödaarna ar forladt.

Digt ligger jag medfjälkt i Hörs;
 Enigt ar jans Dikt, men namn jans Löw.
 Jans Dje til Lööden ar bedrömt.
 Förbarm dig, Gud! allt ar sin Dön.

Van Løden vand sans Ansigt moder,
 "Eag, Sader! stem Lall fra mig!"
 Sullunt og fuld af Qual sau bader:
 "Hog stur, spad der besagor sig!"

Sans Graad og Siel og Løn giendydtes
 Fjinnann Jimlus Fjodlingor;
 Tusaf for Dæg mod ut afbjødtes,
 Si sövros Fuglesapper man.

Alt stinn og til Jam, nu fjän,
 F lauge, stinn Lorbäufälfr:
 Skörlt nu nu stränge Saders Öfr,
 Sam Nattou i Gattfmann.

Mun Jimluu munmodfneð brgyðtes
 V. Jord! sin Dou, som Jusus ber,
 Du Jimluu sig i niedr Gloder,
 Og ej sin Lufes Under Lorr.

Ja, fædne Vægt, alt er din Levede,
 Som masten Jesu Englefin Væl,
 Det er din Vægt, som gaar i viden;
 Alt, Gud! hvad Læst' Jordens skal!

Min Læst'! aldrig skal jeg glæde
 Din underfulde Kjærlighed.
 O! vær mig, fæd' jeg Læst' glæde,
 Hvad du for mig, mig Læst' end!

Ni! jeg vil Læst' og fæd'ne
 Og Læst' Læst', og Læst' Læst';
 Det er min Læst' min Læst', min Læst',
 At være Læst' Læst'.

Og, naar min fæd'ne Læst' Læst',
 Da Læst' jeg min Læst' Læst':
 At min Læst' Læst' er min Læst',
 Min Læst', min Gud, min Læst'.

XXIV.

Om Landens Lijlde.

Indl. Jesu! din Gode Lørrning at smage.

Lijlde af mælt med Hingre og Siøder
 Vg paa en nærlænde Krigs den Staarr;
 Indtæt afbildes skub ællygtigfred brøder,
 Klarlig øst vi-fær, forbrødet øst gaarr.
 Lønder paa øst. F Sigdommens Exøll,
 Som færr Hænder Jærl modig i ølly,
 Lø F Jær nogle Guldstjællere at øel,
 Lijlde Lø færr øst øst og øel.

Jan juu til fudru, formodign Daar!
 Hvad er det vel du formoder sig af?
 Latten forandrer sig snarlig til Loam,
 Aarv sig er for du et Lomru i Grass.
 Lijllou gam Ljorhu saa pragtigh et Ligu,
 Formod Jam Klooda i Jaarvst Maal;
 Man for Jan dode, Jan maatte brystign
 Omfoudt af Master et Lovendudn Baal.

Lag sig for Lijllous Lillollu for navn,
 D! Hf de for paa flibrign Hfj!
 Smiler du blidst - fik uovovst er Saar,
 Krunder du Lijggen - et vov sig er!
 Lijllou, du unntu fander, du finder,
 Naar Lm du Jafm du Jolder sig ^{non} Hf;
 Lintu Lufner og rito Jorg du forindur -
 Lijllou, ja Jimlu i Jimtet du Lom.

XXV.

Jufus. Lovlatter Horn.

Skal jeg friste Sorg og Sann,
 Døden mellem Liv og Død;
 V' da nu Hver er væn
 Daadant yverre bidst i Nød —
 Jvo fan Mod,
 Helligt Blod,
 Hveringuld i Hjertevod ?

Hil mig Lykken munde Jølen,
 Storm mit Viljion nedsean,
 Lydigen Mangel ind til Sjelen
 Anden mig en Dug af Hraa —
 Hvil Jvis Dør
 Mon jeg för
 Hverne, smad nu Hversten Lör ?

Vinder Smagted mig til Drogen,
 Skal jeg worden Blind og Luv,
 Hviom, som nu Vort i Fugten,
 Værdelig for mangen nu:
 Jno vil der
 Loven nok
 Gavn nu færdig Lier?

†

Jufus vil, naar iugen Aanden,
 Han vil fædula Kraft og Taal,
 Gjorde Gavnig færdig om Landen
 Af den biten Hvidbrans Haal -
 J min Nød
 J mila fød
 Vinder jeg i Jufus Hød.

XXVI.

Louglal eftur Töðun.

Salinnuð Melödin.

Naan skal þu min Tíð þaa Töðun,
 Jig þaa Töð þaa min flöðun?
 Kristan sög, I Laund, þú!
 Slippu Töð umfíðun min
 Þalau af þik Langbúun
 Þra þu Töð Louglal-minn!

Töð Töð! mið þaa, min Glöð!
 þann' og Töð min Þlannlíðun!
 Lúð mið Þju, Lög mig mið
 I min Gran þil Soligfröð!
 U! jig er þaa þrot og mat,
 Louglal eftur rólig Nat.

Naar jeg naagner, skal jeg skin
 Gættens Stol i gjeldens Løn:
 I den som Svindelen
 Lænder indægtens Tjener Tol,
 Lænder Løst jeg da skal fra -
 Hævedes paa Lillians Øren.

+

Du skal jeg min fulde skin,
 Af sans fulde jerns skin
 Lænderens Gættens, Lænderens Tæft
 Lænder en enig Svindelen Tæft,
 Lænder Lænderens Hævedes
 Og med Lænderens i Gættens.

+

Du skal jeg med Lænderens
 Gættens, Gættens, Gættens Lænderens;
 Lænderens Gættensens Lænderens
 Lænderens Lænderens Lænderens,
 Lænderens i Lænderens Lænderens
 Lænderens Lænderens Lænderens Lænderens.

Der skal jeg faa Aandens Åbning
 Mig igjennem Himlen bringe,
 I det høje Lige og Løse,
 Som en Naturlig i Evnen,
 Tingene, priske Gudsans Næsten
 I min fulde Svulstes Læsten.

 Naar skal da min Tid faa Ende,
 Jeg faa Gud paa min Glænde
 Løst og dog, I Løst, itü!
 Klipper løs osiden min
 Lyk du holdt Længsel-minne
 Sjælen fra sit Længsel-minne!

XXVII.

Da minnestebrige Lovd'ger.

mel. Hvad Lou oo Lærn se for tiød.

Jeg komde saa narret, o Gud!
 Dit Hirdens Lind at følge;
 Men hjerteske Marren skulde ind
 Af Hirdens vilde Løgn.
 Ah! at jeg armen Sjænde nu
 Umørdig, at du far mig Lær,
 Lou si mit hjerte løgn.

Mit Lovet nu Lou skinn paa Gam
 Det far jeg til som smerte;
 Du Lind, som færdig du gam,
 Sam Lærn jeg tidlig Lær.

Vælt fæd og bæn i min Jæ,
 fnd i den modne Alder min;
 Al! værre er mit Jæstæ.

+

Hvor skal jeg finde Gaab og Eræst
 I det mit Flaadæ?
 Vrat Wadens Ljned mod mit Brjst
 Alfjæren Lau nedfædæ --
 Høj! Gnd er en forsonet Gnd,
 Min Svæfæ fætted Sjæden ind,
 Seie Jam Lau jeg mig mædæ.

+

O, Naadæ! Jam forbarmed mig,
 Læg Sjæden til Naadæ!
 Dit Vad i Læren fæjler mig
 Si Ladæ Sjædet naadæ!
 Din Aadæ oplimæ fæd jeg vord
 Om Vandfæd Høj til Saligfæd,
 Mig fædæ til mig Læadæ!

Og lå, naar Tristnen mig vil
 med göglalij's förförn;
 Naar modgangs Lölgers storma til,
 Mig vandalmödig görn,
 Hjört lå, o Gud! mit Jaab, min Erön!
 I din og Död gif Divalu Jon!
 O, lad mig lig tilförn!

XXVIII.

Den Godfredige

Mel. Lad os søge i Himmelrig.

Gud Lande Himmel og Jorden i,
 Der jeg tilbage gaa min Sti
 Da tvivlede snart firon, Inat ned,
 Gaaet Ailtrin, og som Sjind jeg firon,
 O. Gud! med mig en naadig Gud,
 Naar Gudsens Mærke melder ud —
 Ah, ah! som du for sig bestaan,
 Naar Gudsens Gode manne laar?

Min Andagt - o! du var saa smag,
 Si var du dig til Valbrag;
 O! Gud! jeg bad mig i min Nød,
 Men glemte dig i Ljllands Hiød -
 Min Gudsfrøgt gjør jeg Umæ, om
 Jeg du vil stille for din Dønm;
 Snor til far jeg dit Lønd forgjøt -
 Ah! ah! Snor nu jeg angret det!

4

Du var bodfordig Dyrerses Gnal,
 Hvil vi fante død, men at fan Sal
 Vmunde sig og verden frou
 I Hristi Hørligfred og Erøn;
 Os din furbærne fæln Du gavn,
 At fælfu os fra Død og Gvan,
 At vi fæ os saa broderlig
 Du Høst, foun gavn til Himing.

Al! lidtil var mit Jals Linn
 Dast Linn en Lyndig Lidsfordrens,
 Jeg waagnar, skinn alt med Gørn -
 O, mildr Luffen! frals mig mi!
 Lox mig at word fram og god,
 Udflet min Lijnd alt med dit Blod!
 Gal med mig ind for Gud at staar,
 Naar Domrus Globbe man staar!

XXIX.

Her Gud fan nu faa fast en Borg.

Vakrindes Melodie

*

Her Gud fan nu faa fast en Borg,
 fan nu wort skield og Borgen,
 fan fiele os af Nød og Sorg,
 hvor intet os fan Borgen.

Her Sinder led
 for os faa vord;
 med Lyst og magt
 haner fan gjort fagt,
 faa Jordan nu er fanns Lign.

Hvor egen magt var før for Snag,
 Hvor elskendes harm at slæmpen,
 Eft' gik for os paa Dampens Dag
 Hvirvels, den edle Dronning.
 Gænnen Svæbøff
 Gjorden ætling godt —
 Hønd. Manddams Hørb
 Den Dronning Hørb
 Høndt Dronn for os med Dron.

Hvor Hørdne med af Dronen fuld,
 Hørb os i Afgrind Hørb,
 Hvor Hørb den Hørb Hørb og fuld
 Hørb den i Dampens møn.
 Naar Mørkeds Hørb
 Gæns Glasind Hørb,
 Den Hørb den Hørb
 I Dronens Hørb,
 Den Hørb den Hørb Hørb.

Vi Ondt og Læd skal i Sind,
 Hiænde til os mod os frøfæ,
 Læ og Guds Bøn os Læmme ned,
 Guds Bøn os se fra og gæf.
 Læ os se fra os
 Hært Læ og Guds,
 Det os se fra Læ,
 se gæstet fæ,
 Guds Læ os se fra Læfæ.

XXX.

Son den Endröndu.

Eransign Naturl! förgmodign Erde!
 Jg njuter din arm, bedrömda Dial;
 Änglan sig föjden undog i sik Linn,
 Jni ut du Lönstige manen og Jnir.
 Jni vinder din taarn
 Jaa frida, jaa jaarn.
 Jn: föjden sig illu den Jala Natur.

Solen du manen og alla ting lara,
 Man fömlöndu sig junnan taarn du jnir;
 Lomstann bydu sig godgöndu Ligt,
 Junnan sig vöklar den vömdu Ligt —
 Alit Jnsta sig vinder,
 Som Drömmen, den lider;
 Zan du ej alara faar föjden paa sligt.

Liefeligste Gud, som i Himlen boer,
 Gaa aabned' dig Døren saa vid og saa stor;
 Læn da alene dit trænge Dind
 Si sandt de Elanster, som staa med Jovst Trin?
 Guds fugle den ströer,
 dit Linn at forlöre -
 Hvad visen det andet, und at du st blid?

#

Høst din Læder! din Døren fort!
 Si fik du din for at søge det bost -
 Lag da midt-gangen slugelær i haand,
 Og Læg for din egen irrolige Aand!
 De liflige eener
 med Døren farsoner,
 Og løser dit hjerte fra Linnens Laand.

#

Jotter du ofte din haand under Lind,
 du trykker dig flær Læjningur ind,
 Grønblær du, Jøder du grønnet ned,
 Da byder du Sorgen at blimende Ned
 Jo-mann du grønblær,
 du-mann du grønblær,
 Her vor mann ramre du afgrændes Læd.

Vil du mig svaar, at Lijllan far vi
 Dig indet at manden de Lijfiges Vrij,
 at den forholder dit Hustru, dit Maal -
 Man sidder det da at du taaber dit taal?

Om Anden sig gløder,

Skal derfor du groder?

Man Sorgen det latter? - mig, mig fjernes mig!

+

Vil du den Dønnige ligge sig trost,
 Man aldrig den smigrige søge sig mot;
 Løstige Louge som fiort efter Hand,
 Man Louge vi stille den forand Grand.

Opløst da det hørd

Gud, Herren, som loord

Laalmodigst Falmu i smigst Land.

+

Ejneren Linder af sit Liboria,
 Man Pantrens Løru af Melandalin;
 Jøner den Sjellinges famle ved Hvil
 Man Sandrens blim adsporden ved Hvil.

Jør Jænder du ild

Om du vil adskill

En ting, som forvanden saa troelig faar vi?

Du om jo ikke hug som et fan Dag,
 Som græder om Naturen klummedig og smag;
 Fløisne du kjert med Sjæad i din Dru,
 Tug mig, færmad du i glæden vil fru?
 Naar Skjen bortiler,
 Og Solen gjensmilte,
 Da far du i hjertes bebrødede Trag.

#

Saa man sin færm gjør Lykkel i Spil,
 Men Fugur. Som Lykkel far færm sig til;
 Vid, færm du Læmmet med Døstig afstod,
 Det glæder du ikke din Dru med;
 Færm Skilende Qv
 Lutragtad færm nøje
 Færm færm du Dru tilfærm sig vil.

#

Med i di Døstet jeg Læmmet i færm,
 At Gud. Som far Døstet mig, far Læmmet endu;
 Med i di glæden jeg færm min Gud,
 Som du far færm færm færm rigtig i di.
 Færm dag far sin færm,
 Lad Læmmet færm færm!
 Færm færm til færm et et færm i di.

XXXI.

Gimlur er wort watta Gjinn.

mul. Gmo illin ladur Gjinnar waadr

Sin Lora i Gjarringen lad Gjunders !
 Vatant in Gjrisrens Kori er traug !
 Had Lora Gjigger sit ni blauder,
 „Man alt er Linn in Omngang.
 Til sidsta Dind sog traestig blin,
 F jaabot om ut budra Linn !

Lausfrd og Laal i smad skr modur !
 Lurur in god Damm. Aigfrd
 Gjeldsalig stada skr forfodur
 Al Linnas Song og Bitasfrd.
 Til sidsta Dind Linn traestig modur,
 Du longu sog ni blinnar far.

For du som enlig Sigt paa Tugt,
 Og Lykken
 Hinder en Fordrings Værd sig er,
 Vil jeg, naar du din Nød for Tugt
 Dig vander Sigt, og gaar sin Værd;
 Eil sidste Nød dog fræftig vær,
 Høfligst Gud dig jammer her.

—

Naar du end for af ingen Gleden;
 Vil Gud og Onskab stinge dig,
 Vil Armod dig i Fiaktor Ledde,
 Blam selvne Lazarus du lig;
 Eil sidste Nød dog fræftig bliv,
 I Gaabent om at bære din!

—

Jeg for du er dit hjem, din Solig,
 Jeg er du kun en Hænderingemand;
 Gøds dig til Gud i Lønne troelig,
 Frødtil du naare dit rette Land;
 Eil sidste Nød kun fræftig vær,
 Dit rette hjem i Himlen er!

XXXII.

Umarlædelse i Guds Hællin.

Suljundt Melodin.

+

Hvor trædig, mit Hjerte! budkom sig ej minnet!
 Løst at sig til Gudst sleg alle Tung Stunt!
 Vil Gud det saa ordne,
 Lad Ejne og Torden!
 Saa komer sleg Solen omfiden igjend —
 Min skofor frimodig, jag Torrigan fæn!

+

Man minder sleg intet med Dink og med Borg,
 Tilfredsforden gimen sk. Trigggeste Borg;
 Det lade sig nojn,
 Som Gud det vil fojn,
 Det lader man himlen paa Jorden med Hial;
 Efi fæd Gud besager, det fæmed de vil.

Jungfruensfri skri alene bestaant,
 At man er fornöint, smorledes det gaar;
 I Mordgang og Glödn
 Daa frön ni fram förödn
 Gländt klustande kafar, som komer fra Gud,
 Her og saa frimodig, naar blomsten dörr ud.

Sörnöinfrö sigdom er bredt med Guld,
 Vg Trom af Furlan og Damantur fuld;
 Iu Jörne sku finder
 Saa Jordan, som minder
 Vg tapper i Stridam og Frönne bestaant;
 Jungfruensfri fixen og alting formaant.

Gnd lader os finde Silfredsfrö Paulin!
 Gnad frönne tilskiller besage os Lin!
 Ii. Hlynbrun og Hlagu
 Gior intet til Dagan,
 Man smöllerer sin smöfrö og pinner sin Lin;
 Her glad i vor Gærde og frön sam Lin mal.

Du! jeg er i Julen fornøiet og frøn,
 I Længsel, i Gløder jeg bliver min Son,
 Snad jeg kun besøger,
 Jeg gjerne modtager,
 Han vord snad mig timor til Jød og til Sød,
 Eft er jeg frimodig og bliver skænd !

7

Din Almagt jeg lænt mit Lær,
 Dit blør med dit Kraftige Lær;
 Din Venlighed gjorde mig lær,
 Født din dit Blører gam Lær.
 Men din Du must gjorde vel:
 Du gam mig en Sønderen Bød;
 Du Bød, som i Kraft af Udødelighed
 Dit Bøden saa nok vører med.

XXXIII .

Guds Godhed .

O, Hæder, saa meget og stor,
 Tællendend, sejnter magt!
 Du, som med dit Almagts Ord
 Gør alting af Trut frembragt!
 Tillad at se Dit⁵ af din Mæled,
 Af fællig⁵ forbausfulde Guld,
 Eøn hær sig fræstigen med for sin Lød,
 Og sign dig Læder, saa god!

Min Almagt du kaldt mig frem,
 Dit Løstjen skt megfæd mig;
 Din Godfæd far sat mig blandt dem,
 Din Døe lærte Højen til Dig.
 Min Godfæd mig vinder ifr
 Fra Carndamans Aar indtil nu.

V' Skulde jeg glæmme dig, Ladde saa god?
 Si manne jeg far dem og far blod.

+

Far vinderne mit Pje and godt,
 Der Lijlkan mig altid nj blid:
 Hnd Saalmod blev Lijnden dog let,
 Og Evon bestijrelad' min Fd.
 Af Lovfærens Løve jeg vord,
 At alt til mit Brøstet nu skud;
 Ja, fristod' mig Skibman, gil Warden imod,
 Jeg følde dog at alu man god.

O! mildeste Fader og Gud!
 Bistyd du min Lidd og Løn!
 Løn hjertat at liden dit Liden,
 Det givner Lidsaligste Løn.
 Og, om du mig Lykke bestior,
 Si glæmme jeg da smad jeg nu!
 Om Færdmen med Modgang mig præn du
 vil,
 O! giv mig da Troster sketil!

Min Klæder, saa megtig og stor,
 Liden, unigen magt!
 O! før i din Naade sk Ord
 Fra Færdmen Lobe frembragt.
 Og naar jeg er mann, min Gud!
 Om Godstødan for Fjende ind,
 Lag Skole til dig iblandt Fuglernes Dal,
 Gjør mig sku Lønn dig skal!

XXXIV.

Lön.

Milda Jule! Sag mit Hjerte!
 O! jeg følger det med Omrode
 Det af Sjænde det smittet er,
 Men du far en Sjænder. Her,
 Naar sin Smaghed far bekrænder,
 Og sig angestfuld ommander —
 O! jeg fjerner i Liden og Død,
 Milder Dødsfar! til det Skied.

Lad vi Herden mig forføen,
 Gaa sine fæltes Sprog at føen
 Og at glæmme, smad sin Lød,
 Løn at give Hjerte Lød!
 Naar Samvittighedsen blinder
 I forføenst Modgangs Tindes,
 Høst mit Hjerte, Jesu Lød!
 Lad det waagne i dit Hjød!

+

Naar Lig Modgangs Sjæer søer,
 Naar mit Smag Hjerte søer,
 Gør det med dit Træster-Ord,
 Hjød mig med dit Naadebord!
 Milde Svæber! Lad mig Løn
 Eaaligum mit Løn at søer!
 Løten Saagss Ofrid og Nød
 Hjød mig Hjerte i dit Hjød!

XXXV.

Hvad den Søfugelighed .

Mat: Jofu! Sam dog fulm til mig .

Ah! smad en dog Linné Jan ?
 Jamar, Flagn og Lufnor,
 Linné's Hdi - Saa mangen Gang
 Gjordes du mig Ting og Trang .

Ah! smad en fulm Ugedanses Eid ?
 Linnéplads for Damp og Strid ;
 Vindskab logger tit til Linné
 Saa din Hdi for Ausfødsstærk .

Ah! smad nu nu Gudsfrygt ned?
 Længt smærer jo nu Tid:
 Ingen Lau skæmmet bestaan,
 Om Gud vil i Anta gaar.

Ah! smad nu dog Gode og Guld?
 Intet inden Lög og Mild;
 Dig i Dag, i Morgnu arm,
 Løggædla föder gamm.

Ah! smad nu nu Stand og Læd?
 Höjgædla hömmet soarr for Sæd -
 Naandu du til Omnu Top,
 Klæmmet' Almind med dig op.

Ah! smad nu dog Sollegimst?
 Lu iylodig Evigle - himst;
 Goming nu pro Løbru bar,
 Dem Lørgift i Hjertst Jar.

Ah! smad er dog Mordgang blid[?]
 Lu forgiftig Diggdams Eid -
 Hvirral som gjør blind og ör,
 Og i mig Haauden för.

Gud, Lagnastrelse, Fortrod
 Linn frindt om morr Lird,
 Dru, som aabnem sig sin Samn
 Kræuler til det gode Navn.

smad er undelig mor Död[?]
 Lu Guds fugel, som fra Nöd,
 Smerte, Sorrig, Angst og Gnal
 Lön os til Guds Smidseal.

Ahnu Ealen gör mig for:
 Döden skielden finstet for
 Gaab om himlens Løj og Lerd
 For min eids Finngsigfrd.

XXXVI.

Opminning.

Belindt mead in .

Dögur du undin min Döe?
 Gnostil finur dig da Dögur?
 + Eron dog, Jafna vil dig mli,
 Thöndt fann daod dig er forborgur.
 Gan af fraftr Eron fann magt
 Hann kafur ri frambragt?

+
 Erifur Linnu Gan nu Dönd,
 Ann Ginnlöftu aldriq gífur -
 Dað Linn Aubur, þu er Ginn
 þu fann Eronu Döndu Ljöfur;
 Döndur er nu Döndgang,
 Glödu blinnu unig lang.

Jesus Kristus er altid god,
 Det for sande Kristne findes;
 Hvad sit skjæbne Løst
 Har vor Sælver sig forbrødet
 Og at endu hørlig forue
 Gimmu Dødens mørke Jimu.

Jesus givne Træng og Graad,
 Det er ingen Ulykkelig;
 Alt er Gimmu min Saad,
 Lad sans Løst og sig mistøjle.
 Løn og Løn i Løn og Eron,
 Det skal givne Døden Løn.

Hvil er Kristus Læng og Træng
 Eie at nødne for de Træng;
 Skal mi blime for migang
 Saan mi jo selv Kristus at Løn;
 Gimmu Døden skal mi gaar,
 Saan er Lønne at naan.

Didst du se, mit laugen Sind!
 Jæder man Drinos Brændes Linder;
 Gald Luv frist: Laccure iud!
 Det far, ingue Nød - jeg vinder;
 Efti jeg nu jo, Jæder! sliv,
 Daa ud sliv og Himlen min!

XXXVII .

Den Lødfte Havn .

Om Nogen sig Lønde vilke faa ,
 Jan Lønde Lina for brand ,
 Dog ikke Jan Gørmande Gmst. Hal faar ,
 Det siger jeg Jan for land .
 Du var er altid de Lødfte ,
 Som taler sig til saa høst ,
 Salm Oedtidis Wiser de nødfta ,
 At Under var de Lødfte
 Erfaring sken Jan høst .

Alskrin er nu helig Urt,
 Man samur dog ingun Ligt;
 Þaa monnu og mangr talr þunnrt,
 Man tenka is falm laa smilt.
 Þu fatur sin Læd inoman,
 Ennon stú þaa kðmmsfild —
 Þaa mangn sig monnu konn
 Vaadr Guld og græmm Skonn,
 Monn Calan er frignfild.

"Eil Gud þig um min Lid þar sat,
 Þat giör mit hjerta þaa þron,
 Þans þiðrligfrð aldrið þar forladt.
 Þum þam þaa þam monnu tron.
 Þaar kðmmsar is os inðfaldn,
 Þaa þaans þar þrofast þi;
 Þm mi þam i Nöd þaalaldn,
 Þan lodur os þaðrnligr allr
 Þjannan Linnuðs Lonnþin.

O Jesu Krist, min Svalesmand!
 Hjelp mig blive Naadens skat,
 At tilsluttes Jesu i Lønnen Løn
 Den altid Gudfader med!
 Og naar min Tid da er omme,
 Og jeg skal vandres frem,
 I Himmelen lad mig komme,
 Blandt alle indvalgte Lønnen!
 Gud før min Løn - amen!

XXXVIII .

Vöðinn

Wrd. Lammur til mig, sagdu Guð þv. .

—

Madinn mi lamm i Snygd og Jald,
 Sindur þann Löcgru þra Þiednald
 Þaa sagtu noru Aar og Dagr;
 Þun Eid og Þvinnu mi agtu þi,
 Þaar mi þvinnu mardun Þvinnu þvinnu,
 Þvinnu Þvinnu mardun þvinnu.

+

Ja, mams mi lamm i Snygd og Jald
 Þvi agtu þaa lidat noru armu þvinnu,
 Þvinnu þvinnu þvinnu þvinnu þvinnu.
 Þvinnu þvinnu og Þvinnu þvinnu þvinnu,
 Þvinnu þvinnu þvinnu þvinnu þvinnu,
 Þvinnu þvinnu þvinnu þvinnu þvinnu.

Fundens du end paa Krijen er,
 Lovbiten er Nogen Linné her!

Din Broder du fuld tilgion!
 Maafte snart end fæne Gram du faaer
 Med Augergraad, med Ginstabaar,
 Da æufend' du fam i Linné.

+

O! Led her Nægne saa from og mild,
 Hvilad du Arme, som fæne mild,
 Dine Hæder du er forfægn!
 For omme med Audvies Fril og Brøst,
 Ginstaal du sigge med Gied og Træst!
 Da Ginstænger Gud befægn.

+

Di tron dog er at ni skemod
 Lovtiana du umige Dalgled,
 Her, Lovfæne Jufu dfrist!
 Du vandt for os din Finn og Død -
 Du mildt end til os i vor Rød,
 Naar Ginstæ vil til at brist!

XXXIX.

Du bedste Naad.

Mærkta Landen foraarfagn,
 At man sig Lau Lomme vil;
 Inerfor vil du fulm sig plagu,
 Liden Hjert for det Gled?
 Du for Spieden dinu Gleden,
 Jager bort det jinstes bon;
 Giver du Sorgen dinu Hæderen,
 Hvil du siden for sig bon.

Men jag förer dig at Sorgen :
 Du kan loqz hjertats Daar ;
 Eröftr mig, naar jag noui' Sorgen,
 Hadde ut forniedt Daar ?
 Du forfarer dig noui' Raad :
 "Eit din Gud i Göttern Tjyr !
 Dög skiv Eröd i di Jans Raad,
 Da skal mörta Landen fligr .

†
 Lad ut vera al din Loughal,
 At din Gud befagn Lar ;
 V. de brifur Tjolanen Söyge,
 Abot faarn dig Söfros Land .
 Og nu fugarväß forbjnder :
 Jesus Kristus forftr dig ;
 Dels om din Svagfrod = Döjnder
 Landen ej nu föröblig .

Möden Ensigel dig og tröjn,
 Lide for Gud i Bönnen ned!
 Aldrig munta fan sig Pjær
 Lost for du, som Sjælfvæn Lad.
 Følg mit Raad, da skal du smage
 Himlens Lød saa glad og frøn,
 Og som Taubt int bortjage,
 Som forstjæve vil du hon.

XL .

Jungfrunsud i Gud .

Sege Melodien .

Jeg far min Dag til Gud som still't,
 Med al min Sorg far som mig still't;
 Gans Willin stode nu med mig
 Da faderlig,
 I sin mit Hjerte skal stille sig .

Min Lid og Vind er naar Gud vil,
 Gan raader for det saa fadermild;
 Gan farer talke mine Dage og Aar,
 Ignor det gaar,
 Althund jeg i Gans Gouden staar .

Har följare ej sigdoms, Guld og Guds,
 Fi kunnst, ej Ginnst, ej mod og Eröds

+

I dag er ni sterd og Larst og Lind,
 I morgon Junlagte paa Granens Lind;
 I dag er ni frist' som Rosen rød,
 I morgon död —
 Fjölde os, o Jærre! i skinn trod

+

Lu rfter sku Auden berus bort,
 Hvar Eid er baade and og Lort;
 Lættu mi fra Hjert, ni glæmme snart,
 Det far sku Art,
 Hvert Windu sminder med Windens Lart.

+

Ingen gode Dage jeg Jærre far —
 Jeg søger mit Læd alt med Læder.
 Naar Jærre vil, saa vil jeg med
 Lærre far i Læd.
 O! Jærre skrift! giør mig bered!

At tron paa sig, det fandt jeg bedst,
 Den eneste Erøstemand du er;
 Det min Sjæl bearter du nedstod
 med Frihed og Mod,
 Og gav for mig dit Liv og Blod.

—

O! för min Löss, från Jern min!
 Gid jag moa Lunn og slår föru diu!
 Og lad os alle samles ned sig
 I himmrig,
 Og prisu dit Nann mindelig!

XLI.

Opmintring i mödofülden Hinnan.

Nr 1. Naar skal da mine Tid faar Ende.

Naar for Linnets Noorn du kommer,
 Loul da blot, at givnaa Lann,
 Loul, at fan sin Linnan faar,
 Fan, som fandt dig saa Ljon,
 At sin egen Dön fan böd
 Lovde dig fra Nöd og Död.

Naar at ~~XXXXXXXXXXXX~~ ^{denne Döden} ~~XXXX~~ ^{frer},
 Ende i Lön - o, frap du Linn
 Midt i Dornens Trulm og Nat
 Jesu Döde - o! tag det fat!
 Naar du fapper det i Dorn,
 Linder du nu tiller Gavn.

Wand sit Lili mod sit Gjær!
 Julius før med muligt Gjær
 Ned til sig — Loo i sans Lili
 At Eilgimulfr du vil
 Lov din Dignæstjæld og Læst;
 V! sit giør Linselig Læst.

Ildin staltat Norman varan,
 Skjærn med sin Søstfænn;
 Errens Klippstænder fast,
 Trodfer Hrobmanns Lølgæst;
 Gledens Dol gaar atter op
 Og forgjæder Klippens Løp.

Dnart far Modgangs Lødder Luder,
 Dnart skal du med Læl arbruder,
 At sit var et muligt Ljær,
 Som fra Laskens Jongdæjnd
 Lædd' sig faa Lølgænn
 Faa sin vater Ljær igjær.

Ah! hvor ofte vi dog klage
Vover det, vi snart opdage
Hvor til vores Gavn og Gæld!
Hvor vi længe se, min Sæl!
Hvor en Storm, som brænder ind,
Lær sig nedmane til Gud.

XLII.

Samfundet .

mel:

Udrikt dig, Jætt fra Golgatha!
 Løft Jætt dit vødn Skield;
 Efti Døds og Død, Du fann st, ja,
 Angribe mig med Høld.

Løft Jætt dit ⁴ Glamind i din Favn
 Mod skn, som trods dig!
 Nedstjert skn med en mældig Arm,
 Fra Løft og fra mig.

Da

La skal jeg, si llem med sin Jaard,
Si frigten Løden maner,
Og glad forr la min fræste Aand
For sit medbrødt Lær.

XLIII .

Aftensang.

Den Maanen i alle Skriller!
 Er gjedne Viirner fruklen,
 Seer fugen Saagen fører sig,
 Der i Skoven Saaren og tier;
 Den Aftensfanta ser
 Givrifter Winden inderlig.

Hvor Hverden dog er rolig!
 Hvor Lued og hvor fortrolig
 I Damsingen den soöber sig!
 Art som et stille Tammer,
 Hvor al Dagens Tammer
 Besklemmer og forglemmer sig.

Der Maanen mid sin Børn!
 Din Galn vi skul saa kende
 Og dog saa vundt og skien skul nu,
 Saa vi mish meget fiddit,
 Som vi nder, fornidit
 Alordi nok Pju vi skul sene.

+

Hi Dattels Dædelign
 Er saa forføngelig,
 Og midt dog saa ganke lidt;
 Luftloste, bygt saa Dønsten
 Er alle vore Timster,
 Fra Maalen Lemme vi sin midt.

+

O, Gud! mig du nok Pju
 Din straffe fra det ~~P~~ Høje!
 Hvor sandt er forføngelig,
 O! Lad os gaae forvundet,
 Os for det Aafjyn glæde,
 Som fremme Børn, uanfaldelig!

XLIV.

Hæderingen.

Mæl. Gud hæder i di himning.

Op, al du ting, som Gud har gjort
 Hans herlighed at prise!
 Du mindst, som har skabt, og skabt,
 Og kan hans magt berøse.

Gik alle konger frem i had
 For hans magt og herred,
 Du magt' er det mindst blod
 At søge paa en nød.

Det mindste Gode, jeg indseer god
 I Hoven og i Dalen,
 Hvor Liden jeg sku Wiisdom faar
 Om det Liden nok at tale?

Hvad skal jeg sige, naar jeg gaar
 Blandt Blomsterne i Engen
 Naar Singe = Sangene sammentlaar
 Som hilsind Gange = Strøge?

Hvad skal jeg sige, naar jeg vil,
 Daa føit jeg Lære og Lige
 Og vunder alle Tanker til
 Det blinde Bølens Lige?

Hvad skal jeg sige, naar jeg ser,
 Hvor Himmels = Høllene blinker,
 Hvor niidte angser imod mig løber,
 Og op til Himlen vinker?

Smad skal jeg sige? Minn Ord
 Vil ikke meget sige.

O Gud, smad er din Hærsdom stor,
 Din Guds, Kraft, dit Lige!

Alt det, som færrer Aander, skal
 Din Hærsdoms Friis betragne;
 Hans Lom skal fjæde Bjerq og dal,
 Og alle Hærsdoms Læge ..

Blæve, alle Læge paa din Jord,
 Med Læge: Lom Samme:
 Halleluja! Adon. Gud er stor!
 Og Himlen svarer: Amen!!!

XLV.

Søndagsdagen

Psal. Sigt op, min Sjæl, for sig selv og
 vel: O, stor Gud! din Herlighed.

Som i Loden ind i Gærte gaar
 Saa iler vorre Dage.
 Hvor er mit de forgangne Aar? —
 Din Minde er tilbage.
 Dit Ord, o gjældne Eid! jeg er
 Og tidlig og god Lærde;
 Og er for fildig Lærde det,
 Naar Dagen far Lærde!

Jættidulign Dag for mig,
 Da jeg kom først til Livet!
 Saa ofte jeg oplever dig
 Skal du en Festdag blixe.
 Hvad er jeg vel, o Gud saa god?
 Min Synd du lod nedseem,
 Og gav mig Gaal ved Jesu Blod
 At minde Aarss Troens.

-4-

Jættidulign Dag for mig,
 Da Løstet mig blev givet,
 Da jeg blev sagt an af dig,
 Og født, jaanige til Livet! *)
 Lad Sagten, du ved mig indgil
 Min Vedsigte omme Liden,
 Opminde mig først Pinblid,
 Og give Kraft i Striden!

---

*) Joh. 3, 5.

Lu Dag jeg endnu ventur gaa;
 Gud vord Løn, naar du Løn
 Da Gode fra Engen skal udgaa.

Og Andes for sin Løn.

O, Gud! naar snart jeg af den sig,

Og som mig selv, min Næste,
 Gaa for jeg og forfælle mig.

Den sidste blive du Broder.

XLVI.

Lorlöuning.

mal. f. Bann er født i Bøtflaam.

+

Lönnu sku ginnu lant ingu semist;
 Guld alig i Evann til Jönnu Erist!

+

Dödu sku kommu i Nigmands Gaard,
 Egnu Nigmand bork för Solu~~u~~ apstaaru.

+

Njölmu sku berrd' i Nigmands Munn,
 Dru füllrd' og bad fæa mangalund.

Ginstet skt skialm i Sigmands Brevst,
 skaade Gud Lader, hvor skt finder Eräst.

+

Döden forr midt sam i Gammels Nat;
 Den gamle Drage sig vinste brat ..

+

Den sand igjere saa mat og mod,
 da Döden nämnd' vor ^{Indførsel} Inds Blod.

+

Den ung og pæb skt Plataravn,
 da Döden nämnd' vor ^{Indførsel} Inds Navn.

+

Sigmanden ind for Döden gaar
 Den gamle Drage er nedslor.

+

"Jeg bunder - saa lilled' skt Sigmands Njæl -
 "I mod skt Armer gjordt mere væl."

"Dag fik jeg født Medlidensid,
 "Og gav saa givnen den Arme mid."

"Mit Gode, mit Guld jeg saa aftrøladt,
 "Man mid mig saa jeg min bedste Vakt."

"Mit Jaab, min Hjertelighed og min Evne
 "Ludne momer i mit hjerte bon."

"Ene Blodsdræber vandt paa Jæstet mid,
 "Saa Gulvordenes Blander grund skænd."

"Jab ind - saa lod de fugles Læst -
 "Eil Jærrans Gløde - den rest forløst!"

XLVII.

Svannsang.

mal: kommer til mig, søde Gud, kom.
 Løn mig, o Don! at mig glad,
 Som vant i høst dit gule Blad.

Et bidn Loraan kommer,
 Hvor grønt mit Læs skal ferligt staar
 Og sin Ljbn Lødder sear
 I Enigfødsom kommer.

#

Løn mig, o lille Svølfugl, du!
 At sønge mig med ferdig Jøn
 Teie ublijvnde Drauden!
 Naar Alt er Vinter far og Fis,
 Da skal et yndigt Fanadien
 Mig fyllert aabent stande.

Lox mig, du lilla Kammerfrøje!
 At sønderbrødre tingr Skind,
 Som nu min Dristid bringer.
 Nu Om jeg Løjbar end paa Jord
 Snart flager søit, af fjender Døer,
 Du gjæder Furpurringer.

Du, som fra Højen smiler list,
 Min Mester, Løser, Jesu Drist!
 Lox mig at bringe Sorgen!
 Bring for mig Faabule grønne Slag!
 Langfredag var en bitter Dag,
 Men Hiav var Faastemorgen.

Nu løfter mig ned Grønne Lo
 Luden det lille Rør af End
 Lige Ljerligt Hønskabes Minder;
 At Hønskab, Jener det offer mit
 Mit Høn en Eaare om og mild,
 Dog Lau mit Grønsted finder.

XLVIII.

43ed Gramm.

mel: kind mi op i Jesu Naam.

+

Saa det slutes med Lysen,
 Sin sorg og alle Trængs,
 Længt bort og længe længe,
 Du af Jord dog Løst er,
 Saa skal du til Jord og Blod,
 Og af Jord igjen op staa,
 Dig sig skæfted Lød at minne
 Knapt den Dag du ender faar.

44

Hi fastadn Gramms Bond
 Hic i dag, man som skal wæn
 Dæn, man først af os skal bæn,
 Læste Løyste det Linn wæn!
 Gjör da, Naadns Land! itæn
 Gjör mig Dönnns tænkta Löd,
 Læw mig wæt Lijhöst af stæn,
 Linnar gin wæd Justn Död!

J. H. Brin

I have been thinking
 of you very much
 since we parted
 and I hope you
 are well and
 happy. I have
 not much news
 to write at
 present. I am
 still in the
 same place
 and doing
 the same
 work. I
 hope to
 see you
 soon. I
 am
 ever
 your
 affectionate
 friend
 J. B.

I have been thinking
 of you very much
 since we parted
 and I hope you
 are well and
 happy. I have
 not much news
 to write at
 present. I am
 still in the
 same place
 and doing
 the same
 work. I
 hope to
 see you
 soon. I
 am
 ever
 your
 affectionate
 friend
 J. B.

I have been thinking
 of you very much
 since we parted
 and I hope you
 are well and
 happy. I have
 not much news
 to write at
 present. I am
 still in the
 same place
 and doing
 the same
 work. I
 hope to
 see you
 soon. I
 am
 ever
 your
 affectionate
 friend
 J. B.

